25/01/2020

Το πάθος της φιλαργυρίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κυθήρων και Αντικυθήρων

ΕΠΙΚΑΙΡΟ ΓΡΑΠΤΟ ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ (ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ' ΛΟΥΚΑ 26-1-2020) εκ μέρους της Ιεράς Μητροπόλεως Κυθήρων και Αντικυθήρων, υπό τον τίτλο "Τό πάθος τῆς φιλαργυρίας".

«Ὁ ἀγαπῶν ἀργύριον, οὐ πλησθήσεται ἀργυρίου»
(Ἐκκλ. ε΄, 9)

Ἀγαπητοί ἀδελφοί, στήν σημερινή εὐαγγελική περικοπή ἀκούσαμε γιά ἕνα θαῦμα πού ἔκανε ὁ Χριστός. Ποιό ἦταν αὐτό τό θαῦμα; Ἡ πνευματική θεραπεία καί ἡ ἀναγέννηση τοῦ Ζακχαίου τοῦ ἀρχιτελώνη. Ὁ Ζακχαῖος ἦταν φιλάργυρος. Εἶχε περάσει ὅλη τήν ὡς τότε ζωή του μαζεύοντας χρήματα μέ ὁποιονδήποτε τρόπο. Καί συνήθως οἱ τρόποι αὐτοί ἦταν ἁμαρτωλοί. Αὐτή εἶναι μιά ἀρρώστια πού ἀναπόφευκτα ὁδηγεῖ τόν ἄνθρωπο στήν ἀπώλεια. Εἶναι μιά φωτιά πού καίει τόσο περισσότερο τόν ἄνθρωπο, ὅσο πιό πολλά χρήματα μαζεύει. Δέν ὑπάρχει ποσότητα χρημάτων πού θά ἱκανοποιήσει τόν φιλάργυρο. Ὅπως ἡ φωτιά δέ θά πεῖ ποτέ, «μή μέ ταΐζετε μ' ἄλλα ξύλα, ἀρκετά εἶναι αὐτά», ἔτσι καί τό πάθος τῆς φιλαργυρίας δέ θά πεῖ ποτέ «φτάνει, ἀρκετά».

Ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά σωθεῖ ἀπό τό πάθος αὐτό ἀπό μόνος του, μέ τίς δικές του προσπάθειες. Μόνο ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ, πού προκαλεῖ ντροπή καί φόβο στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, καί μαζί της ἡ γνώση κάποιας ἀξίας μεγαλύτερης ἀπό τό ἀσήμι καί τό χρυσό, μπορεῖ νά τό ξεπεράσει. Χωρίς τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ ὁ Ζακχαῖος θά εἶχε περάσει ὅλη τή ζωή του μέ τόν ἴδιο τρόπο, ὅπως ὅλοι οἱ τελῶνες. Καί θά εἶχε πεθάνει περιφρονημένος καί ξεχασμένος. Τό ὄνομα του δέ θά τό βρίσκαμε γραμμένο στό εὐαγγέλιο στή γῆ, οὔτε καί στή Βίβλο τῆς Ζωῆς στόν οὐρανό. Ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ὅμως διέγειρε τήν ψυχή του, πού ὡς τότε τήν εἶχε νεκρώσει τό πάθος τῆς φιλαργυρίας, καί τόν ἔκανε καινούργιο ἄνθρωπο, ἀναγεννημένο κι ἀναστημένο. Αὐτό εἶναι ἕνα ἀθάνατο μάθημα γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους, πώς κανένας θνητός δέν μπορεῖ νά σωθεῖ ἀπό τήν ἁμαρτία χωρίς τή βοήθεια τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

Σήμερα ὅμως ἑορτάζουμε καί μία οἰκογένεια ἁγίων, τόν ὅσιο Ξενοφῶντα, μετά τῆς συμβίου αὐτοῦ Μαρίας, καί τῶν τέκνων αὐτῶν Ἀρκαδίου καί Ἰωάννου πού ζοῦσαν στήν Κωνσταντινούπολη τήν ἐποχή τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Ο Συναξαριστής μᾶς λέγει χαρακτηριστικά ὅτι ὁ ὅσιος Ξενοφῶν ἦταν ἐξωτερικά πλούσιος (σάν τόν Ζακχαῖο), ἀλλά ἐσωτερικά ἔπνεε τήν κατά Θεόν εὐσέβεια. Ὁ πλοῦτος καί τά ἐπίγεια ἀγαθά δέν τόν ἔκαναν φιλάργυρο (σάν τόν Ζακχαῖο) μιᾶς κι ἦταν στερεωμένος στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἔστειλε τούς δύο γιούς του νά σπουδάσουν στήν Βηρυττό ἀλλά χάθηκαν σέ ναυάγιο. Μετά ἀπό πολλές περιπέτειες οἱ δύο γονεῖς βρῆκαν τά παιδιά τους, πού εἶχαν σωθεῖ θαυματουργικά ἀπό τό ναυάγιο, στήν Παλαιστίνη, ὅπου εἶχαν ἐνδυθεῖ τό μοναχικό σχῆμα. Τότε ὁ ὅσιος μέ τήν σύζυγο του Μαρία ἀπεφάσισαν νά γίνουν κι αὐτοί Μοναχοί, καί μάλιστα ἔφθασαν σέ τέτοια ὕψη ἀρετῆς, ὥστε νά ἐπιτελοῦν ἀκόμα καί θαύματα. Ὁ Συναξαριστής τελειώνει λέγοντας ὅτι οἱ ὅσιοι ἐξεδήμησαν πρός τόν Κύριο εὐαρεστώντας Αὐτόν ἕως

τέλους.

Ὁ ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς, ἐπονομαζόμενος καί ὁ Χρυσόστομος τῆς Σερβίας, μᾶς λέγει, ἑρμηνεύοντας τήν περικοπή τοῦ Ζακχαίου, λέγοντας ὅτι “ἡ μετάνοια εἶναι πραγματικά τό πρῶτο σκαλί τῆς κλίμακας, πού μᾶς ὁδηγεῖ στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Κανένας ὡς σήμερα δέν κατόρθωσε ν’ ἀνεβεῖ στό δεύτερο σκαλί, χωρίς νά πατήσει στό πρῶτο. Στήν κενότητα τῆς παρούσας ζωῆς, ἡ μετάνοια εἶναι ὁ πρῶτος καί μοναδικός τρόπος γιά νά κρούσει κανείς τήν πόρτα τοῦ οὐρανοῦ. Μπορεῖς νά χτυπᾶς μέ τό χέρι σου ἕναν τοῖχο ὅσο θέλεις. Κανένας δέ θ’ ἀκούσει γιά νά σοῦ ἀνοίξει. Χτύπα τήν πόρτα ὅμως καί θά σοῦ ἀνοίξει. Ἡ μετάνοια εἶναι τό χτύπημα ὄχι στόν τοῖχο, ἀλλά στήν πόρτα πού ὁδηγεῖ στό φῶς καί στή σωτηρία. Αὐτός πού μετανοεῖ εἰλικρινά καί θέλει νά ‘μπεῖ στό σπίτι τοῦ οὐρανίου Πατέρα, ἔχει ἤδη χτυπήσει μιά ἀπό τίς πόρτες πού ὁδηγοῦν μέσα στό σπίτι.

Ἡ φιλαργυρία τυφλώνει. Μόνο ὁ Χριστός δίνει τό φῶς στούς τυφλούς. Ἡ φιλαργυρία ἀπομονώνει τόν ἄνθρωπο, τόν δένει μέ τά δεσμά τῆς δουλείας. Ὁ Χριστός τόν βγάζει ἀπό τήν ἀπομόνωση καί τόν βάζει στή συντροφιά τῶν ἀγγέλων, ἐλευθερώνει τόν δοῦλο. Σ’ ὅλους αὐτούς πού μετανοοῦν κί ἀγωνίζονται νά δοῦν τόν Κύριο, φανερώνεται. Καί σ’ ἐκείνους πού φανερώνεται, ἀποκαλύπτει ὅλα τά μυστήρια τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς, ὅλες τίς ἀμέτρητες καί σταθερές εὐλογίες πού παρέχει ὁ Θεός, αὐτές πού ἔχει προετοιμάσει ἀπό καταβολῆς κόσμου γι’ αὐτούς πού τόν ἀγαποῦν”. «Ὁ ἀγαπῶν ἀργύριον, οὐ πλησθήσεται ἀργυρίου» (Ἐκκλ. ε΄, 9)».

Πρωτ. π.Θεολόγος Παντελῆς